

En les festes nacionals dels Estats s'acostuma a alimentar l'orgull patri i el sentiment de pertinença en contraposició a un enemic exterior, o interior, que suposadament vol destruir *l'status quo* territorial, cultural i econòmic que es va aconseguir en un passat remot, imaginari i gloriós. Les desfilades militars i l'exhibició de material bèl·lic tenen com a objectiu exemplificar aquesta idea de defensa territorial i dels valors propis.

La Diada Nacional de l'11 de Setembre és tot el contrari. Els actes de les institucions catalanes, una vegada fetes les ofrenes a Rafael Casanova, en record al setge i caiguda de Barcelona del 1714, són propositius, integradors i cívics. Perquè els catalans i les catalanes som una comunitat mestissa, plural i oberta que no li pregunta a ningú d'on ve sinó a on vol anar.

El que és determinant per sentir-se part d'aquesta comunitat no és l'origen, la llengua o la religió de cadascú, sinó la voluntat de construir un projecte en comú. Aquesta idea de país obert, integrador i en constant construcció té la seva plasmació més evident en els nostres barris, pobles i ciutats.

Quan ens omplim la boca parlant de model de ciutat, en realitat ens hauríem de referir a la feina que fem cadascú de nosaltres per impulsar polítiques integradores i populars, que arriben a tothom i que estan fetes i pensades per a tothom. Polítiques que es contraposen a l'elitisme, l'exclusivitat i la segregació per raons econòmiques o culturals.

Quan parlem de model de ciutat, també ho fem de model de país, i ens referim a escoles de qualitat; uns serveis socials que atenen els problemes de la gent; l'habitatge com un dret fonamental de les persones i no pas com una inversió econòmica d'alt rendiment; com evitem que la gent se senti expulsada del lloc que els ha vist néixer; cultura per a tots els públics i a l'abast de tothom; qualitat de vida per a les persones grans; un entorn sostenible; creixement econòmic generador de riquesa i de llocs de treball de qualitat i ben remunerats; equipaments esportius i culturals a l'alçada del que les

persones es mereixen, serveis públics que busquen l'excel·lència. Tampoc oblidem l'agenda feminista, que ens porti d'una vegada per sempre a la [igualtat real entre homes i dones](#), o com ens involucrem en la lluita pels drets fonamentals de les [persones refugiades](#), a través d'una ciutadania crítica i responsable. En definitiva: oportunitats i esperances per a tothom, vingui d'on vingui, parli la llengua que parli i pensi com pensi.

Entre les persones que vivim a Sant Cugat hi ha moltes coses que ens fan diferents. Però cadascú de nosaltres representem la rica diversitat de la nostra ciutat, no en tingueu cap dubte. Per això, quan vaig ser investida alcaldessa vaig dir que l'Ajuntament havia de ser la casa de tothom i per tant els regidors i les regidores, amb la seva alcaldessa al capdavant, havíem de representar tothom.

Aquest és l'objectiu d'una institució democràtica, i certament a vegades això és difícil. Sovint hi ha algú que no se sent prou representat, moltes vegades amb tota la raó, i aconseguir-ho ha de ser a dia d'avui la nostra principal prioritat. Qui digui que no li preocupa representar tothom no és un servidor públic.

Crec humilment que amb més democràcia podrem escoltar i servir totes les veus del país, sense complexos, sense limitacions i amb totes les conseqüències.

Les urnes per davant de tot. Aquest és un sentiment que a dia d'avui aglutina a una amplíssima majoria de persones.

I ara no podem malbaratar els grans consensos. Ben al contrari: els hem de donar resposta democràtica. Ha arribat l'hora de contraposar projectes, d'explicar seriosament a la ciutadania com resoldrem tots els reptes que abans he expressat. Reptes que són complexos si volem garantir la justícia social, el progrés econòmic i el respecte als drets i llibertats fonamentals de les persones. No parlem de banderes, ni de llengües, ni de religions. Parlem d'il·lusió, de futur i d'esperança.

Per contra, la repressió i la judicialització de la política no tenen res a veure amb la democràcia i el respecte a la pluralitat ideològica.

Res fa pensar que aquest octubre l'Estat espanyol reconsideri el seu posicionament recent. Per això faig una crida al diàleg, a la reconciliació i al debat polític.

Tornem a fer política. Hi ha un bé superior, que és l'interès general, que ens permet seure, enraonar i posar-nos d'acord. Avui potser en poques coses, però si seguim enraonant, estic segura que cada dia estarem més a prop els uns dels altres. Aquest és el desig de moltes catalanes i catalans, també de la majoria dels qui volem una República Catalana.

Els qui s'aferren a la confrontació, l'insult i la falta d'empatia són només uns quants, sorollosos, però uns quants. La tradició catalanista que compartim moltes forces polítiques ens ha d'empènyer a seure i acordar com podem donar la veu a tantes persones que la demanen. Un referèndum ha de ser possible i ara mateix dubto que ningú tingui una altra solució pacífica i democràtica que sigui més efectiva per poder sortir d'aquest atzucac. No en veig ni a una banda ni a l'altra.

Acabo d'una manera clara i explícita, amb convicció i determinació. L'Estat espanyol ha de frenar la repressió. Avui el nostre veí Raül Romeva hauria de ser aquí, amb la seva família, envoltat dels seus amics i dels Gausacs. Mentre ell i la resta de les preses i els presos polítics i persones exiliades no puguin tornar a casa amb els seus, aquest país no podrà mirar endavant i avançar en el seu progrés econòmic i social. No podem mirar cap a una altra banda. Aquest objectiu ha d'interpel·lar-nos, com a mínim, als que avui som aquí.

Com alcaldessa de Sant Cugat desitjo que tota la gent de Sant Cugat s'hagi sentit representada en les meves paraules. Potser no en totes, però estic convençuda que sí en una bona part d'elles. D'això es tracta: d'acostar-nos, d'escoltar-nos i estimar-nos.

Bona Diada Nacional i Visca Catalunya!